

Cú phát thải định mệnh

Lã Việt Phương – 10/2023

Vào năm 2023, tỷ phú công nghiệp William Everhart ngày càng mệt mỏi với thế giới đã từng giúp anh thành công. Anh đã nhìn thấy con người làm những điều tệ hại để hủy hoại trái đất và tàn phá môi trường sinh thái xung quanh. Trong một quyết định táo bạo và khác thường, anh quyết định ngủ đông, tìm kiếm một khởi đầu mới trong một tương lai nơi anh hy vọng nhân loại sẽ tìm ra cách sửa chữa những sai lầm của mình. Với sự hỗ trợ của công nghệ tiên tiến và đội ngũ các nhà khoa học hàng đầu thế giới, William bước vào trạng thái ngủ đông sâu, nơi thời gian dường như đứng yên. Anh từ bỏ quyền kiểm soát để chế của mình, bỏ lại bộ máy khổng lồ của khu phức hợp công nghiệp của mình và giao tương lai cho người khác.

Nhiều thế kỷ trôi qua và thế giới đã biến đổi, các hệ sinh thái trên trái đất đã bắt đầu hồi phục và nhân loại đã đạt được những bước tiến vượt bậc trong việc bảo tồn môi trường. Trong tương lai này, con người đã thích nghi với lối sống sạch hơn, bền vững hơn.

Đến một ngày William tỉnh lại. Khi mở mắt ra, anh được chào đón bởi một căn phòng vô trùng, tối tăm, được chiếu sáng bằng thứ ánh sáng nhân tạo dịu nhẹ. Sự bối rối bao trùm lấy anh khi anh nhìn xuống cơ thể vẫn đang ngủ say của mình, được bọc trong một bộ đồ vừa vặn, kỳ lạ. Các ống và dây điện được kết nối với nhiều cảm biến khác nhau, theo dõi các dấu hiệu sinh tồn và dữ liệu sinh lý của anh. Nhanh chóng, anh được đưa sang phòng hồi sức, ở đây các nhà khoa học thực hiện quy trình phục hồi cho anh. Bằng công nghệ hiện đại của tương lai, anh thấy các cơ quan của mình nhanh chóng phục hồi lại trạng thái hoạt động như bình thường. Anh cảm cơ thể thấy dễ chịu như chỉ vừa qua một đêm, bụng hơi sôi sôi, tung tức. Anh mỉm cười nhớ lại trước lúc ngủ đông, hình như anh có ăn một chiếc hamburger thịt bò, không biết nó đã tiêu hóa như thế nào sau bao nhiêu thế kỷ, chắc phải xả bớt thôi.

Khoan khoái, William nện một phát rắm dài thật to. Cú rắm đầu tiên của anh sau nhiều thế kỷ: “Bu..ù...ù..m...”

Bỗng nhiên cả căn phòng sáng bừng lên, đèn đỏ nhấp nháy khắp các bức tường, tiếng chuông báo động kêu gay gắt. Ba nhà khoa học vừa làm hồi sức cho William sững sờ nhìn anh với vẻ mặt lạ lùng.

Ngay khi anh đang cố gắng hiểu xung quanh, một nhóm người mặc đồng phục xông vào phòng. Họ đeo phù hiệu có dòng chữ "Bộ phận thực thi sinh thái". Sự hoảng loạn bao trùm lấy William khi họ bắt giữ anh, còng cổ tay yếu đuối của anh bằng một vật liệu lạ. Anh nhanh chóng được đưa vào một căn phòng như phòng xử án của thế kỷ 21, chỉ khác ở vị trí quan tòa là màn hình máy tính. Ba nhà khoa học hồi sức cũng được đưa đến vị trí có dòng chữ “nhân chứng”.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tôi đang ở đâu?” William lắp bắp, nỗi sợ hãi và mất phương hướng khiến giọng anh run run.

Chiếc máy tính “quan tòa” phát ra giọng nói nghiêm khắc, nói với vẻ uy quyền. “Ông đang ở năm 2410, ông Everhart. Ông đã ngủ đông hàng thế kỷ và đã trở về trạng thái công dân Trái Đất vào lúc 13 giờ 36 phút 48 giây trước đây. Ông được xác định, đã vi phạm điều 2487 trong đạo luật môi trường của hành tinh. ”

Trước khi anh kịp phản đối, William nhìn thấy một màn hình ba chiều hiển thị cảnh anh vừa đánh rắm kèm dòng chữ đỏ nhấp nháy: “Vi phạm Đạo luật Bảo vệ Môi trường: Phát thải khí độc hại. ” Tim anh thất lại khi nhận ra sự vô lý của tình huống này.

Vị “quan tòa” nói tiếp: “Ông bị buộc tội thải ra môi trường 4.83g khí methane được cảm biến ghi nhận trước mặt 3 nhân chứng. Ông có thừa nhận cáo trạng không?”

“Nhưng tôi không hiểu,” William phản đối, “Tại sao tôi lại bị buộc tội? Đây là phản ứng tự nhiên của cơ thể, tôi không thể kiểm soát được.”

“Quan tòa” giải thích: “Đây không thể là phản ứng tự nhiên được. Theo đạo luật môi trường số 1284, con người khi sinh ra ngay lập tức phải thực hiện tiểu phẫu môi trường, loại bỏ về mặt sinh học khả năng tạo ra các chất thải không phù hợp. Nếu tuân thủ các chế độ thực phẩm được cung cấp, cơ thể con người không thể tạo ra khí thải độc hại như khí mê-tan được.”

“Nhưng tôi vừa thức dậy từ nhiều thế kỷ trước, tôi chưa trải qua các phẫu thuật này, hơn nữa tôi có ăn cái bánh nhân thịt bò của thế kỷ 21, việc đánh rắm là không thể tránh khỏi.” William thanh minh.

“Có tình bỏ qua phẫu thuật là ông đã vi phạm điều thêm 1293, sử dụng thực phẩm không hợp quy chuẩn môi trường là ông đã vi phạm điều 1387 trong đạo luật môi trường. Trong dữ liệu luật pháp không có trường hợp loại trừ hoặc giảm nhẹ cho đối tượng là con người thức dậy từ nhiều thế kỷ trước.”

“Không thể thế được,” William tuyệt vọng quay sang các nhà khoa học “Các ông phải làm gì đi chứ? Đây là điều vô lý, phi nhân quyền? Tôi cần gặp luật sư của tôi.”

Ba nhà khoa học bối rối nhìn William lắc đầu, “Hệ thống luật sư đã không còn áp dụng từ năm 2087. Thời đại chúng ta hiện nay mọi thứ đều dựa trên dữ liệu lớn, các phán quyết do hệ thống AI dựa trên dữ liệu và án lệ trong hàng trăm năm nay, tuyệt đối chính xác, không thể đảo ngược và phủ quyết được. Xin lỗi, chúng tôi cũng không còn cách nào khác.”

Quan tòa AI cất giọng nghiêm khắc “Căn cứ đạo luật môi trường năm 2302, nay tòa tuyên án ông William, vi phạm 3 điều luật số 2487, 1293 và 1387. Vì ông William đã vượt qua tuổi có thể thực hiện phẫu thuật môi trường, đồng thời các hành vi vi phạm đều là cố ý, tòa phán quyết, bị cáo bắt buộc phải cách ly vĩnh viễn với môi trường, trở lại quy trình ngủ đông không phục hồi, có hiệu lực thi hành ngay lập tức.”

William, từng là một tỷ phú có quyền kiểm soát tuyệt đối đế chế của mình, giờ cảm thấy mình bất lực. Đúng 3 giờ 27 phút 12 giây sau khi tỉnh giấc ngủ đông nhiều thế kỷ, William Everhart lại trở lại trạng thái ngủ đông của mình.

**Note: Truyện bốt phét, ông nào tin ráng chịu!*

References

[1] Vuong, Q. H. (2022). *The Kingfisher Story Collection*. <https://www.amazon.com/dp/BoBG2NNHY6>